

Børne Blad

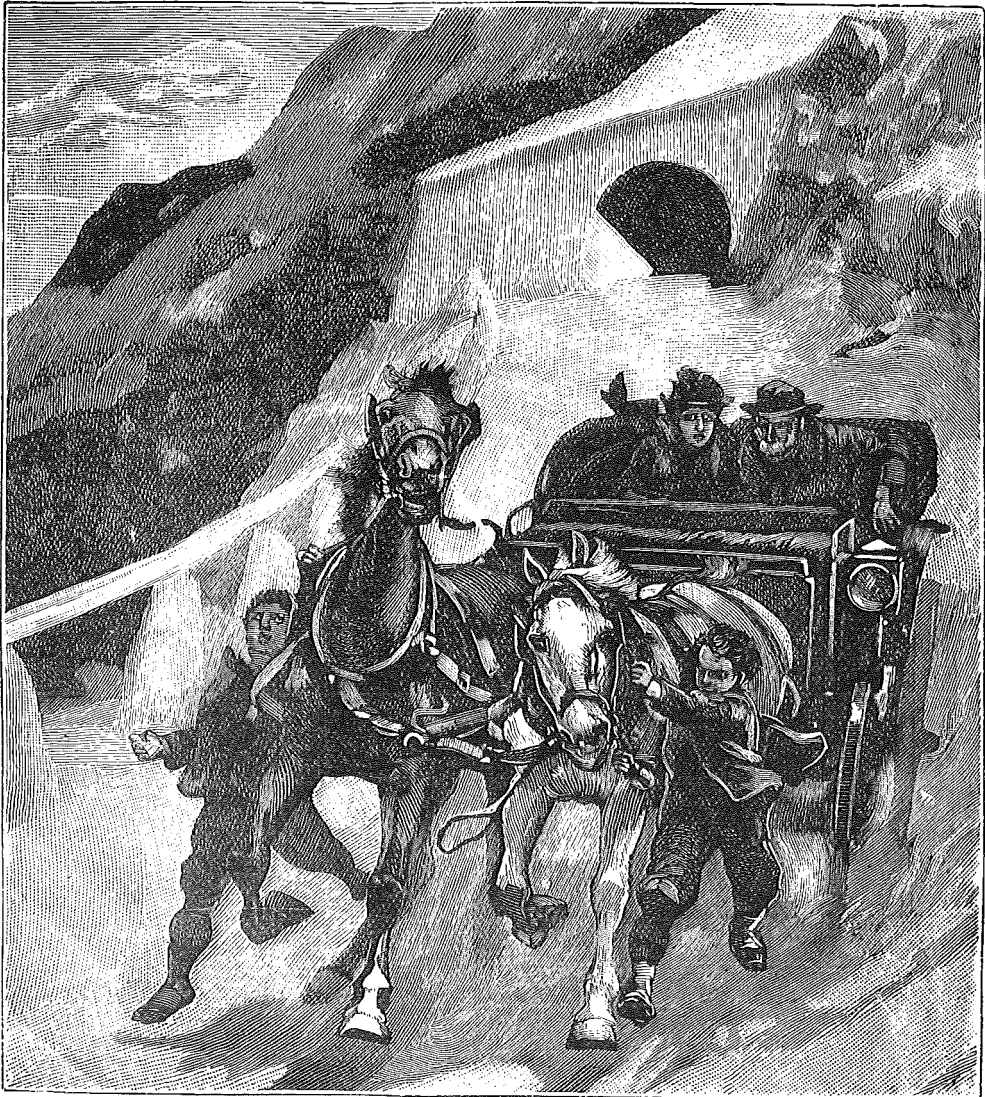


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

6te november 1892.

18de aarg.



Engelsmændene, som førte lybft.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrind. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Englænderne, som kjørte løbsk.

(Med billede.)



Schweiz's natur har i lange aar-rækker havt en forunderlig til-trækning paa engelskmændene. Det er heller ikke mere end rimeligt, at dette land kan have en saadan dragende magt paa dem; slige fjelde og deilige fjæer, saadanne skummende fosser og stolte snebræer finder man faa andre steder i Europa, og naar engelske turister mere og mere drager til Norge, er grunden dertil ikke mindst den, at de der finder meget af den samme mægtige natur og den friske fjeldluft som i Schweiz.

Der er i Schweiz ogsaa gjort meget for de reisende. Prægtige veianlæg og store hoteller møder en paa alle kanter, saa det ikke blot er den unge, kraftige fodgjænger, som kan gjøre et nærmere bekendtskab med Alpernes storartede natur. Henry Smith var heller ikke længere nogen yngling, da han kunde se sine mangeaarige ønsker gaa i opfyldelse og foretage en Schweizer-tur; allerede 60 aar var hengaaede af hans liv, rige paa stræv og arbejde; hans kjære hustru var netop død, og sammen med en voksen datter vilde han søge at samle nyt livsmød og nye kræfter ved en længere ferietur.

En deilig sommerdag befinder de sig paa reisen henad en af de brede hovedveje i de schweiziske bjerge. Hr. Smith er formuende og kan derfor kjøre i en deilig vogn forspændt med to smukke heste. Far og datter fryder sig i naturen. Dist borte rager de

stolte snefjælde ibeiret, og bratte styrtninger fører ned i daldybet, hvor en brusende elv skummer afsted. De havde begge syn for naturens skjønhed og derfor kunde de rigtig nyde sammen alt det vakre, de saa. Men midt mellem de storartede omgivelser glemmer de ikke at beundre de smukke fjeldblomster, som ofte møder deres øie langs veikanten.

Lige før de kommer til en svingning af veien, opdager den unge dame en sjelden alpeblomst ikke langt borte. Den maatte hun endelig have og beder kufften at gaa af og plukke den til hende. Han springer straks af for at opfylde hendes ønske, men han var ikke gaaet mange skridt, før der et stykke borte høres en voldsom larm — det maatte være et mineflud fra en sidevei, som var under arbejde — hestene bliver rædde og styrter afsted. Man kan tænke sig til de reisendes skræk; den unge dame udstøder høie skrig, medens den gamle herre gjør et forgjæves forsøg paa at gribe tømmerne. I vildt løb gaar det nedover.

* * *

Samtidig hermed vandrede to unge gutter opover med mad til sin far, som arbejdede paa den nævnte sidevei, hvor man netop havde holdt paa at minere. De gik rolig og talte sammen og havde ikke langt igjen til et sted, hvor veien var overbygget for ikke at blive ødelagt af sten- og sneffred.

Da stanfer med engang begge. Var det ikke skrig fra et menneske, de hørte? Jo, nu lød det atter! Men før de havde faaet tid til at tænke nærmere over, hvad der kunde være paa færde, kom en vogn kjørende afsted i vildt løb. Heldigvis var der stenrækvært langs veien, ellers vilde den hvert øieblik kunne styrte i dybet. Men alligevel var der fare nok for de stakars mennesker i vognen, og de to kjække gutter betænkte sig ikke længe paa, hvad de skulde gjøre; de var vant til at have med heste at gjøre, da de begge mere end en gang havde skjødet reisende. Uden et øiebliks betænkning stiller de sig

midt i veien. Hestene kunde ikke komme forbi og saqtnet sin fart noget, og da de er komne helt frem til gutterne, griber disse pludselig fat i tøilerne paa hver sin side. Det blev et alvorligt basketag; den ene gut faldt endog overende, men var straks efter paa benene igjen. Enden blev, at gutterne vandt seier, og hestene stansede.

Den engelske herre og dame var ufsadte og steg ud af vognen. De sagde en hel del til de to unge gutter, hvilket disse imidlertid ikke forstod, — det var formodentlig ros for deres kjække optræden, de fik, — men bedre forstod de, da den gamle herre tog frem sin pengebøse og gav hver af dem et større pengestykke som belønning. Det var noget at kunne vise far og mor!

Merkværdig redning.

Stormen drev bølgerne mod land paa den pommerste kyst, hvor de i stummende raseri brødes ved foden af sandrevlerne. Sjømændene forlod stranden og gik røvsende hjem.

Edmond, en søn af den rige kjøbmand Herforth, svøbte sig tæt ind i sin kappe og skyndte sig at komme ind i et hus.

„Det var da en forfærdelig storm, mor Martens“, htrede han til konen i det hus, hvor han traadte ind; „jeg vilde ikke for nogen pris give mig ud paa sjøen i et saadant veir.“

„Nei, det tror jeg gjerne, min unge herre; det vilde vist ogsaa bekomme Dem ilde“, svarede konen.

„Ja, J kunde vistnok udholde en storm paa havet bedre end jeg“, sagde Edmond med et smil; „en saadan færd, som J har gjort, foretages ikke ofte. Min far har mange gange talt derom. J maa være staalsat mod storm og bølger.“

„Naa, naa“, sagde konen, „ikke saa hidsig! Guds nie vaager altid og alle steder

over os, og hans beskyttelse er et sikkert vern.“

„Ja det er sandt“, sagde kjøbmand G. som imidlertid ogsaa var kommen ind. „J har erfaret saa merkværdige prøver paa Guds omsorg, at ikke alle erfarer slikt. Men medens det stormer derude, kunde J maasse lave os en kop te og saa fortælle os om Deres redning paa isblokken. Det kan gjøre Edmond godt engang at høre beretningen derom af Deres egen mund.“

„Jeg taler ikke saa gjerne om mig selv“, svarede konen; „men om det kan være til noget gavn for den unge herre, saa skal jeg fortælle det.“ Saa satte hun tekjedelen paa ilden og begyndte saaledes:

„Som De ser, er jeg nu en gammel kone. J mange aar har jeg boet i dette fremmede land, og dog staar den dag, da jeg forlod mit fædreland, saa livlig for min erindring, som om det havde været igaar. Mit barn- domshjem laa nær ved havet derover i Sverige, og der fik jeg aldrig at vide, hvad overslod vil sige. Vor kostbareste eiendom var en fort- og hvidslektet ko. Vi havde selv opfodt den, og den var os meget kjær. Det paalaa mig at føre den paa græs hver dag, og om sommeren var dette min kjæreste sysselsættelse, men om efteraaret, naar den kolde havluft blæste ind, var det slet ikke behageligt. Min far ernærede os ved at fiske; men om vinteren, naar is og sne lagde sig haarde dække over sjøen, maatte vi ofte lide nød og vilde maasse være sultede ihjel, om vi ikke havde haft vor ko. Det stakkars dyr var ogsaa gjenstand for al vor omhu. Et aar havde vi en særdeles streng vinter; rundt om vor hytte laa sneen i høie faner, og jeg, som dengang var neppe 16 aar, længedes mere end nogenfinde efter foraaet. Endelig efter mange kolde og mørke dage klarnede det op, og foraarssolen loffte os ud, medens isen dog endnu laa over bygten. Jeg førte da koen ned i klitterne ved stranden, hvor nogle spaasomme græsstraa stak



Seillads paa fjoiteisen.



Sra Himalaya.

op mellem reblerne. Koen hoppede og sprang af glæde, og selv følte jeg mig oplivet og vel tilmode. Bludselig sprang koen ned til stranden, hvor tykke isblokke med vældigt brag tørnede imod hverandre. Koen vovede sig ud paa isen; maaske var den tørstig og mente at ville drikke. Jeg fulgte efter og passede nøje paa den, medens jeg ogsaa i det fjerne saa paa vældige isblokke, som førtes bort af bølgerne. I det samme følte jeg, at vort eget isstykke gnygede og knagede. Jeg lokkede paa koen og vilde drive den mod land, men den var nu egensindig og vilde ikke lyde. Saa begyndte, jeg at raabe høit, tog den ved hornene og vilde trække den med magt; men da jeg vendte mig, saa jeg til min store forstrækkelſe, at isstykket var løsnet og drev ud mod det aabne hav. Alle de andre isblokke baade til højre og venstre var ogsaa komne idrift. Jeg saa mig omkring til alle kanter, men saa blot, at vi drev længere og længere bort fra det faste land. Jeg stod forstenet af rædsel. Isblokkene saa vel ud som de andre rullede tungt paa bølgerne. Koen rystede af kulde. Strømmen drev paa og jagede os uophørlig fremad. Endelig indbrød natten. O, hvilken forfærdelig nat! Der herskede dybt mørke. Bølgerne tumlede vildt med vort isstykke. Jeg faldt paa knæ og raabte til Gud om hjælp. Koen havde lagt sig, jeg krøb tæt ind til den, og den varmede mig. Derefter tænkte jeg paa far og mor, som sikkerlig søgte efter mig under angst og smerte. Jeg var overbældet af angst, men udmattet som jeg var, faldt jeg dog endelig isøvn. Midt om natten vaagnede jeg; et iskoldt vindpust bragte mig til at skjælve, og tænderne klappede af kulde. Og hvilket frøgteligt skuespil stod ikke for mine øjne! Intet andet end himmel og vand, saa langt mit øie kunde naa. Alle gamle sagn om havtrolde og sjøslanger, som jeg havde hørt sjøfolk fortælle, dukkede op for min fantasi. Jeg syntes at se vidunderet at stige

op af dybet og indbildte mig, at kjæmpeslanger kravlede omkring mig og truede med at opsluge mig. Skjælvende af angst trykkede jeg mig fast til koen. Det kloge dyr smaabrølede, ligesom det delte min angst. Endelig tegnede en svag lysstribes sig paa horisonten, havet blev rødt, og bølgekammene glimrede som af ild. Solen gik op.

„Gud havde holdt sin beskyttende haand over mig; en hel nat havde isstykket baaret baade mig og koen over bølgerne. Gud havde vaaget over mig, og af hele mit hjerte takkede jeg ham. Siden prøvede jeg at melke koen, og melken styrkede mig.

„I to døgn kastedes jeg som en bold omkring paa bølgerne. Endelig blæste vinden stadig fra en side og drev mig i en bestemt retning. Dette blev min redning. Tredje dag ved middagstid saaes endelig land. Jeg faldt paa mine knæ og anraabte Gud, at han vilde lade mig drive mod stranden, og jeg blev hønhørt.

„Her, hvor havet var isfrit, havde nogle fiskere sat deres garn og var just ude for at efterse dem. De saa mig og styrede fine baade henimod mig. De roede baadene mod isstykket og skjød det saaledes ind imod land. Imidlertid delte de deres mad med mig, og det styrkede mig. En af dem, som havde opholdt sig i Sverige, forstod mit sprog og meddelte de andre kortelig mit eventyr. Da vi nærmede os, stod baade kvinder og børn paa stranden, og alle folk der var i bevegelse. Store og smaa slog en kreds om os, og alle vilde huse mig. Jeg fik min stakkars to iland og fulgte med den gamle fisker, som forstod mit sprog, og saa blev jeg hos ham. Og det hus, som modtog mig og gav mig et hjem, er just dette samme, hvori vi nu befinder os. Den gamle fisker havde en søn, hvis hustru jeg med tiden blev. Guds veie er ofte underlige, men de er altid godhed, trofasthed og sandhed. Min Martens blev for ikke længe siden lagt i graven, og hvor længe jeg endnu skal blive

her, det ved alene han, som saa alle vore dage, førend en af dem var kommen.

„Mine forældre saa jeg aldrig mer; de døde begge to ikke længe efter, at jeg havde forladt dem. Ved sjøfolk, som seilede paa Sverige, fik jeg underretning fra dem og de fra mig om min forunderlige redning.“

Da den gamle kone sluttede sin fortælling, sad baade hun og begge hendes tilhørere tause en stund. Da kom der en mægtig bølge og sprøjtede sit skum helt op imod hytten, og i det samme hørtes fra sjøen et nødsflud, som tiltjendegav, at et skib var i fare.

Den gamle foldede sine hænder, og købmanden udbrød: „Herren hjælpe alle dem, som er i nød og fare! Og du, min søn, maatte du hente nogen lærdom for livet af, hvad vi iaften har hørt af den svenske kone i Pommern! Se, han sover ikke og slumrer ikke, han, som bevarer Jsrael. Skulde noget være umuligt for ham?“

(„Kriftelig Børnet.“)

En deilig hilsen.

Et barn havde i nogen tid været sygt, men faderen ansaa ikke dets tilstand for farlig, indtil han en dag ved sin hjemkomst fandt sin hustru badet i taarer. Paa hans spørgsmaal, hvorfor hun græd saa, svarede hun: „En stor forandring er indtraadt i vor lille Gunnars tilstand siden imorges. Jeg frygter for, han snart maa dø. Gaa ind til ham, og hvis du er af samme mening som jeg, saa sig ham det; for jeg formaar det ikke.“

Faderen traadte ind i værelset og satte sig ved sengen, og idet han lagde sin haand paa barnets pande, kjendte han den kolde dødsved.

„Mit barn, ved du, at du skal dø?“

Den lille saa paa ham og sagde: „Er det virkelig sandt? Er det døden, som jeg nu kjender nærmere sig?“

„Ja, mit barn, det er døden.“

„Skal jeg leve til kvelden?“

„Jeg ved ikke. Du kan dø naar som helst.“

Atter saa barnet paa sin far og sagde: „Nuvel, jeg skal være hos Jesus iaften, er det ikke saa?“

„Jo, min kjære gut, du skal komme til Frelseren allerede iaften“, svarede faderen, idet han vendte ansigtet bort, forat sønnen ikke skulde se ham græde.

Men denne, som havde seet hans taarer: sagde: „Papa, græd ikke for min skyld! Naar jeg kommer til himmelen, skal jeg gaa lige til Jesus og sige ham, at saa langt jeg kan huske tilbage, har du altid søgt at lede mig til ham?“

Dersom eders forældre søger at lede eder til Jesus, saa følg deres formaninger, kjære børn, og tak Gud hjertelig, fordi han har givet eder slike forældre! At have fromme forældre er mere værdt end penge og guld!

En brav far.

Da nogle adelsmænd engang raadede den fromme kurfyrst Johan af Sachsen, Luthers beskytter og ven, at han ikke skulde holde sine sønner saa meget til læsning, men mere til ridderlige øvelser, svarede han: „Ei, ei, det lærer sig selv, hvorledes man skal hænge to ben over en hest, verge sig mod vilde dyr og fange en hare; det er noget, som selv mine rideknegte forstaa, men for at vide, hvorledes vi skal leve gudfrygtig, regjere kristelig og forestaa land og rige loblig, behøver jeg og mine sønner lærde og fromme folk, der kan tale om Herrens underlige gjerninger, og gode bøger samt Guds aand og naade.“

Væs dette!

De, som ikke har betalt „Børneblad“ for dette aar, anmodes om at gjøre det inden aarets udgang, da ellers bladets forsendelse vil blive stanjet. Dette gjælder saavel enkelte abonnenter som clubs og søndagsstoler. Pengene sendes direkte til

Luth. Pub. House, Decorah, Iowa.

Himalayabjergene.

[Med billede.]

Himalayabjergene er jordens mægtigste bjergmasse og hæver sig som en mur, der skiller Forindien fra Mellem-Asien. Navnet Himalaya skal betyde „snehjem,” hvilket navn hinduerne har givet fjeldene paa grund af de store snemasser, som bedækker deres toppe og sydlige skræninger. Den høieste top er Gaurisankar, som englænderne kalder Everest, og som er 28,000 fod høi; den er en af jordens høieste fjeldtoppe, ja muligens den høieste af alle. Man sammenligne hermed, at Norges høieste top Galbøpiggen blot er omtrent 8000 fod og Europas høieste top Montblanc 14,772 fod over havet.

Paa Himalaya udspringer flere store floder, saaledes Indus, Ganges og Brahmaputra og mange af deres bifloder.

Sydskråningen af Himalaya er det mest regnfulde strøg paa jorden, man kjender. Den danner som følge heraf paa lange strækninger en sumpig strimmel, bedækket med ugjennemtrængelig og ubeboelig urskov.

Hvad en engelskmand kan finde paa.

En jernbanekups sad en engelskmand og betragtede den egn, hvorigjennem reisen foregik. For bedre at kunne se stat han hovedet ud af vinduet i jernbanevognen. Da kom der pludselig et vindstød og blæste hatten af manden. Dens betænkte sig ikke længe, men greb i største hast sit hattefutteral og kastede ud igjennem vinduet efter hatten og satte sig derefter med et veltilfreds smil paa sin plads.

To herrer, som sad i samme kups, forundrede sig i høieste grad over engelskmændens indfald, og den ene kunde ikke længere holde sig, men maatte leende spørge:

„De tror da vel ikke, at hattefutteralet vil bringe Dem deres hat tilbage?”

„Jovist tror jeg det,” svarede englænderen, „paa min hat stod der intet navn; men paa hattefutteralet vil man finde min adresse og det hotel, hvor jeg tager ind. Derfor har jeg al grund til at haabe at faa min hat igjen, saastemt finder den er en ærlig mand.”

De to herrer lo nu ikke mere over det indfald at kaste hattefutteralet efter hatten.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 43.

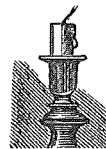
Tab ei modet, du rasle gut!

Billedgaade.

ord
1



m



ven
nei
kom

re.

